

pojištění, jemuž by podle § 3 zákona ze dne 15. května 1919 čís. 268 sb. z. a n. po případě čís. 689/1920 jinak podléhaly. Tak jako nemocenské pojištění se vztahuje na všechny nemoci bez ohledu na jejich souvislost s výdělečnou činností, jež jest důvodem pojištění tak ani uvedené výnosy nerozeznávají mezi nemocemi, které jsou a nejsou v příčinné souvislosti s poštovní službou. Nerozeznávají také mezi tělesným a duševním ochuravěním, jedinou podmínkou jest, že mělo za následek neschopnost ke službě. Třeba že tedy žalobkyně při propuštění netrpěla kloubovým reumatismem, jak se bez úspěchu snažila dokázat, nelze jí upříti smluvní právo na další vyplácení služebních požitků, byla-li při propuštění tak duševně chorá, že nebyla ke službě způsobilou, a to po dobu trvání této choroby, nejdéle ovšem po dobu jednoho roku. Aby úřední nebo státní lékař byl duševní ochuravění zjistil již při propuštění, nebylo třeba. Jelikož podle dodatečného posudku poštovních lékařů z 30. ledna 1921 chorobný stav žalobkyně jevil se právě v tom, že si pravé povahy své nemoci nebyla vědoma, nelze její nárok odmítnouti proto, že přes své ochuravění konala službu, tím méně, že se nedala hned při svém propuštění prohlédnouti státním neb úředním lékařem. Také s procesního hlediska nelze žalobní nárok odmítnouti proto, že byl odůvodňován neprokázanou tělesnou chorobou, neboť již v žalobě a v přípravném spise ze dne 8. května 1926 udala žalobkyně, jako nemoc, činící ji neschopnou ke službě, vedle reumatismu také psychoneurastenii, a odůvodnila nárok na další vyplácení služného nikoliv reumatismem, nýbrž nemocí vůbec. Ku správnému posouzení tohoto nároku bylo tudíž třeba zabývat se i duševním ochuravěním žalobkyně, zjistiti, zda byla duševně chorá již při propuštění způsobem činícím ji neschopnou služby, a zda tato choroba trvala celý rok.

Čís. 8003.

Nárok rozvedené manželky na výživné podle dvorského dekretu ze dne 4. května 1841, čís. 531 sb. z. s. není nárokem ze zákona a nemůže se manželka na základě jeho domáhati na manželově pozůstalosti náhrady podle § 1042 obč. zák.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1928, Rv I 86/28.)

Manželství žalobkyně s Václavem J-em bylo rozvedeno od stolu a lože z viny obou manželů. Po smrti Václava J-a domáhala se žalobkyně na jeho pozůstalosti výživného za dobu, kdy se zůstavitel od ní odstěhoval až do jeho smrti. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Pokud jde o právní posouzení rozepře, vystihl první soud zcela správně, že jde tu o zaplacení výživného za dobu minulou, a že žaloba není důvodnou podle § 1042 obč. zák., poněvadž zemřelý rozvedený manžel žalobkyně Václav J. neměl zákonné povinnosti vyživovací proti žalobkyni, ježto jejich manželství bylo rozvedeno z viny obou stran (§ 1264 obč. zák.). Ustanovení dvorského dekretu ze dne 4. května 1841 čís. 531 sb. z. s., na který se žalobkyně odvolává, výslovně uvádí, že manželce po rozvodu z oboustranné viny

nenáleží nárok na slušnou výživu, že však se ponechává soudci, by po uvážení všech poměrů a důvodů slušnosti, které pro ni mluví, výjimečně přidržel manžela k plnění slušné výživy manželce. Poněvadž tu tedy není vyživovací povinnosti manželovy, nemůže se žalobkyně dožadovati náhrady podle § 1042 obč. zák., neboť toto zákonné ustanovení předpokládá náklad, který někdo podle zákona byl by měl učiniti sám a který jiný zaň učiní. Nelze proto důvodně na pozůstalosti zemřelého manžela požadovati náhradu výživného za dobu minulou pro manželku, která na výživné neměla zákonného nároku, byť i soudce dle citovaného dvorního dekretu mohl výminečně přidržeti manžela k plnění slušné výživy.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Správně dovodil odvolací soud, že nárok rozvedené manželky na výživné podle dvorského dekretu ze dne 4. května 1841, čís. 531 sb. z. s., ježto přiznání jeho závisí na uvážení soudu, není nárokem ze zákona, a že, ano jest žalováno o náhradu výživného podle § 1042 obč. zák., tento však předpokládá nárok ze zákona a tím nárok rozvedené manželky podle dekretu, jak uvedeno, není, netřeba pro rozhodnutí sporu zabývat se otázkou, zda žalobkyni nárok na výživné po rozumu zmíněného dvorského dekretu proti zemřelému jejímu manželovi, pokud se týče proti jeho pozůstalosti náležel, po případě náleží. Vytýká tudíž odvolatelka odvolacímu soudu s hlediska § 503 čís. 2 c. ř. s., že se uvedenou otázkou nezabýval a jí neřešil, neprávem. Protože nárok na výživné podle dvorského dekretu ze dne 4. května 1841, čís. 531 sb. z. s. i kdyby žalobkyni příslušel, nebyl by, jak uvedeno, nárokem ze zákona, není nárok žalobkyně na zaplacení výživného za uplynulou dobu, opíraný o ustanovení § 1042 obč. zák., opodstatněn a odvolací soud zamítnuv tento žalobní nárok, po stránce právní (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) nepochybil.

Čís. 8004.

Odškodnění pro nespravedlivé odsouzení (zákon ze dne 21. března 1918, čís. 109 ř. zák.).

Náhrady útrat právního zastoupení lze se domáhati pouze potud, pokud vzešly po právoplatném odsouzení obnovou řízení. Náhradu útrat zastoupením více advokáty nelze přiznati, leč že by zastoupení to bylo nutné, aniž lze přiznati útraty za úkony provedené na zvláštní přání, nýbrž lze přihlídnouti jen k útratám účelným.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1928, Co I 6/27.)

Žalobce byl právoplatně odsouzen pro zločin podvodu. Napotomní jeho žádosti o obnovu trestního řízení bylo vyhověno a v obnoveném řízení byl žalobce z obžaloby sprostěn. Žalobce obrátil se po té na ministerstvo spravedlnosti se žádostí o odškodnění 228.036 Kč pro nespravedlivé odsouzení. Ministerstvo spravedlnosti přiznalo žalobci cel-